

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - בשלח טו.

אמר רבי שמעון, בשעה שיצא יהושע נער, התעורר הנער שלמעלה והתתקן בכמה תקונים, בכמה פלי זין שהתקינה לו אמו לקרב הנה לנקם את נקמת הברית, והיגו מה שכתוב (ויקרא כו) תרב נקמת נקם ברית. וזהו סוד הכתוב ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי הרב. לפי הרב ודאי, ולא לפי רמחים וכלי זין, אלא בהרב ודאי היא, זו שנקראת הרב נקמת נקם ברית.

ומשה התתקן לקרב שלמעלה. וידי משה כבדים, כבדים ממש, נכבדים, קדושים, שלא נמארו לעולמים. נכבדים שראויים לערוך בהם קרב שלמעלה. ויקחו אבן וישומו תחתיו וישב עליה, משום שישאל שרויים בצער, ויהא עמהם בצערם.

ואהרן וחור תמכו בידי משה אחד ומזה אחד ויהי ידיו אמונה וגו'. מה זה תמכו בידי? אמונה. ואמונה, אמונה ודאי! וכי על שאהרן וחור תמכו את ידיו, היו ידיו אמונה? אלא משה עשה הכל בהכמה מה שעשה. אהרן וחור - זה מצדו וזה מצדו, וידיו באמצע, ולכן ויהי ידיו אמונה, אמונה. אהרן כפי שיתעורר הצד שלו, וחור כפי שיתעורר הצד שלו, והיו אוחזים בידי מפיאן ומפיאן, שימצא סיוע שלמעלה. והיה באשר ירים משה ידו וגבר ישראל. באשר ירים - שזקף ימין על שמאל, והתפונן בפרישת ידיו. וגבר ישראל - ישראל שלמעלה (תפארת). וכאשר יניח ידו וגבר עמלק - בשעה שישאל למטה שוככים בתפלתם, לא יכולים ידי משה לעמוד בזקיפות, וגבר עמלק. מפאן למדנו, אף על פי שהפחן פורס את ידיו בקרבן כפי לתקן את עצמו בכל - ישראל צריכים

להמצא עמו בתפלותיהם. שנינו, בקרב הנה של עמלק, נמצאו עליונים ותחתונים, ולכן ויהי ידיו אמונה, באמונה פראוי. ויהי ידיו אמונה, ויהיו ידיו הנה צריך להיות! אלא משום שהכל תלוי בימין פתוב ויהי. וכתוב ידיו משום שהוא עקר הכל. וכתוב (שמות טו) ימינה ה' נאדרי בכח ימינה ה' תרעץ אויב.

אמר רבי שמעון, בשעתא דנפיק יהושע נער. אתער נער דלעילא, ואתתקן בכמה תקונים זייניו, דאתקינת ליה אמונה, לקרבא דא, לנקמא נקמא הברית. והיגו דכתיב, (ויקרא כו) תרב נקמת נקם ברית, ודא הוא רזא דכתיב, ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי הרב. לפי הרב ודאי, ולא לפום רומחין וזייניו, אלא בהרב ודאי היא, האי דאקרי הרב נקמת נקם ברית.

ומשה אתתקן לקרבא דלעילא, וידי משה כבדים: כבדים ממש, יקירין, קדישין, לא אסתאבן לעלמין. יקרין דאתחזון לאנחא בהו קרבא דלעילא. ויקחו אבן וישומו תחתיו וישב עליה, בגין דישראל שרוין בצערא, ויהא עמהון בצעריהון.

ואהרן וחור תמכו בידי משה אחד ומזה אחד ויהי ידיו אמונה וגו', מאי תמכו בידי. אמונה. (אמונה, מהימנותא ודא) וכי על דאהרן וחור תמכו לידיו, היו ידיו אמונה. אלא, משה פלא בהכמתא עביר מה דעביר. אהרן וחור, דא מספרא דיליה, ודא מספרא דיליה, וידיו באמצעיתא, ועל דא ויהי ידיו אמונה, מהימנותא. אהרן בגין דיתער ספרא דיליה, (חוקת קל"א ע"ב) וחור בגין דיתער ספרא דיליה, והו אחרין בידיו מפאן ומפיאן, דאשתבחה סיועא דלעילא. (שמות יז) והיה באשר ירים משה ידו וגבר ישראל. באשר ירים: דזקוף ימינא על שמאלא, ואתפונן בפרישו ידיו. וגבר ישראל: ישראל דלעילא. וכאשר יניח ידו וגבר עמלק, בשעתא דישראל לתתא, משתכבין מצלותא, לא יכלין ידי משה למיקם בזקיפו, וגבר עמלק. מפאן אוליפנא, אף על גב דכתנא פריש ידיו, בקרבנא, לתקנא גרמיה בכלא, ישראל בעיין לאשתבחה בצלותהון, עמיה.

תאנא, בקרבא דא דעמלק, אשתכחו עלאין ותתאין, ועל דא, ויהי ידיו אמונה, בהימנותא פדקא חזי. ויהי ידיו אמונה. ויהיו ידיו מבעי ליה. אלא, בגין דתלויא פלא בימינא, כתיב ויהי. וכתוב ידיו, בגין דהוא עקרא

דבֿלֿא. וּבְתִיב, (שמות טו) יִמִּינֶךָ יי' נִאֲדָרִי בַּכַּח יִמִּינֶךָ יי' תִּרְעִיז אֹזִיב. (שמות יז) וַיֹּאמֶר יי' אֶל מֹשֶׁה כְּתֹב זֹאת זָכְרוֹן בְּסֵפֶר זָנוֹ. תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב לְעִילָא, וַיַּחְלוּשׁ יְהוֹשֻׁעַ אֶת עַמְלֹק וְאֶת עֲמוֹ לְפִי חֲרָב. וַיַּחְלוּשׁ, וַיַּחְרוֹג מִבְּעֵי לִיה. אֶלָּא, וַיַּחְלוּשׁ, בְּמַה דְּאֶתְמַר, (ישעיה יד) חוֹלֵשׁ עַל גּוֹיִם. יְהוֹשֻׁעַ חָהָה חוֹלֵשׁ עַל־יְהוּדָה, וְהוּוּא חֲרָב נוֹקְמַת נְקָם בְּרִית קָטִיל לֹו, דְּכְתִיב לְפִי חֲרָב בְּמַה דְּאֶתְמַר. כְּתֹב זֹאת זָכְרוֹן, זֹאת דִּיקָא. וְשִׁים בְּאֲזִנֵי יְהוֹשֻׁעַ, דְּהָא הוּוּא זְמִין לְקַטְלָא מַלְכִין אַחֲרֵנִין. כִּי מַחַח אֲמַחַח. מַחַח: לְעִילָא. אֲמַחַח: לְתַתָּא. זָכַר, דִּיכְרַנָּא דְלְעִילָא וְתַתָּא. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתִיב כִּי מַחַח אֲמַחַח, וּבְתִיב (דברים כה) תִּמְחַח אֶת זָכַר עַמְלֹק. אֶלָּא, אָמַר קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּא, אַתְוֹן מַחֲוֹן דִּיכְרַנָּיה לְתַתָּא, וְאַנָּא אֲמַחַח דִּיכְרַנָּיה לְעִילָא.

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה כְּתֹב זֹאת זָכְרוֹן בְּסֵפֶר זָנוֹ. בֵּא רָאָה מַה כְּתוּב לְמַעְלָה? וַיַּחְלוּשׁ יְהוֹשֻׁעַ אֶת עַמְלֹק וְאֶת עֲמוֹ לְפִי חֲרָב. וַיַּחְלוּשׁ? וַיַּחְרוֹג הָיָה צְרִיף לְהִיזְתָּ! אֶלָּא וַיַּחְלוּשׁ כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (ישעיה יד) חוֹלֵשׁ עַל גּוֹיִם. יְהוֹשֻׁעַ הָיָה חוֹלֵשׁ עַל־יְהוּדָה, וְאוֹתָהּ חֲרָב נְקָמַת נְקָם בְּרִית הוֹרְגַת אוֹתָם, שְׁכַתּוּב לְפִי חֲרָב, כְּמוֹ שְׁנַתְּבָאָר.

כְּתֹב זֹאת זָכְרוֹן, זֹאת דִּיקָא. וְשִׁים בְּאֲזִנֵי יְהוֹשֻׁעַ, שְׁהָרִי הוּוּא עֲתִיד לְחַרְג מַלְכִים אַחֲרִים. כִּי מַחַח אֲמַחַח, מַחַח – לְמַעְלָה, אֲמַחַח – לְמַטָּה. זָכַר – זָכְרוֹן שֶׁל מַעְלָה וּמַטָּה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב כִּי מַחַח אֲמַחַח, וּכְתוּב (דברים כה) תִּמְחַח אֶת זָכַר עַמְלֹק. אֶלָּא, אָמַר תְּקֹדֵשׁ בְּרוּךְ הוּוּא, אַתָּם מַחֲוֹ אֶת זָכְרוֹנוֹ לְמַטָּה, וְאַנָּי אֲמַחַח אֶת זָכְרוֹנוֹ לְמַעְלָה.

ליקוטי מוהר"ן

ובו מביא מעט ממאמר הזהר על הפרשה

תורה נח

(לשון רבנו זכרוננו לברכה)

אִיתָא בְּזוּהַר בְּרֵאשִׁית (דף לב:): תִּלְתָּ נְפָקִין מַחַד. חַד בְּתַלְתָּ קִימָא. חַד עָאֵל בִּין תְּרִין. תְּרִין יִנְקִין לְחַד. חַד יִנְקִי לְכַמְּה סְטָרִין:

א חֲנִינָה, כִּי בְּאָר וְעֲנָן וּמָן, בְּלָם חֲזָרוּ בְּזִכּוֹת מֹשֶׁה, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבְרָכָה (תענית ט): וְאַבְחִיד שְׁלֹשַׁת הַרְוּעִים בְּיָרַח אֶחָד – וְכִי בְּיָרַח אֶחָד מֵתוּ, וְתִרְצוּ, כִּי בְּהַסְתַּלְקוֹתָם שֶׁל אֶחָד וּמְרִים נִסְתַּלְקוּ עֲנָן וּבְאָר, וְחֲזָרוּ בְּזִכּוֹת מֹשֶׁה. וּכְשֶׁנִּסְתַּלְקוּ מֹשֶׁה בְּיָרַח אֶחָד, אָזִי נִסְתַּלְקוּ בְּאָר וְעֲנָן וּמָן, וְהָיוּ בְּאֵלֵי מֵתוּ כֹּל הַשִּׁלֵּשׁ בְּיָרַח אֶחָד. וְזָהוּ: תִּלְתָּ נְפָקִי מַחַד; חֲנִינָה בְּאָר וְעֲנָן וּמָן, חֲנִינָה בְּשִׁבִיל חַד, בְּשִׁבִיל מֹשֶׁה:

ב וּמֹשֶׁה, הָיָה נִשְׁמָתוֹ כְּלוּל מִשְׁלֹשָׁה אַבּוֹת, וְהָיָה לוֹ כַּח לְהַמְשִׁיךְ אֵלָיו הַשִּׁלֵּשָׁה הַשְּׁפָעוֹת. בְּאָר מִים חַיִּים זֶה בְּחִינַת אַבְרָהָם, מִימֵי הַחֶסֶד, וְאַבְרָהָם הִתְחִיל לְחַפֵּר בְּאֵרוֹתָי; וְעֲנָן זֶה בְּחִינַת יִצְחָק, בְּחִינַת הַשְּׂפָע עֲנָן וְעֶרְפֶּל, בְּחִינַת (בראשית כז): וַתִּכְהַיֶּזְרְזוּ עֵינָיו מֵרְאוֹתָי; וּמָן זֶה בְּחִינַת יַעֲקֹב, בְּחִינַת (תהלים עח): לְרַעוֹת בְּיַעֲקֹב עֲמוֹ. וּמֹשֶׁה, שְׁהִיָּה כְּלוּל מֵאַבּוֹת, נֹאמַר כּוּ (שמות ב): וַיֹּשֶׁב מֹשֶׁה עַל הַבְּאָר, וּבְתִיב בַּהּ (שם כד): וַיִּבְא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעֲנָן; וּבְתִיב בַּהּ (שם טז): וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵיהֶם

הוּוּא הַלְחָם. הוּוּא דִּיקָא, קָאִי עַל מֹשֶׁה בְּעַצְמוֹ, שְׁבִזְכוּתוֹ אֶכְלוּ הַפָּן. וְלְעִתִּיד, בְּשַׁעַת הַתְּהִיָּה, יָקוּם מֹשֶׁה כְּלוּל מִשְׁלֹשָׁה אַבּוֹת בְּמַקְדָּם, בְּחִינַת (קהלת א): מַה שְׁהִיָּה הוּוּא שְׁהִיָּה; בְּחִינַת (דברים לא): הִנֵּה שׁוֹכֵב עִם אַבּוֹתֶיךָ וְקָם – שְׁיָקוּם בְּתַהֲיָה כְּלוּל מִשְׁלֹשָׁתָן. וְזָה: חַד בְּתַלְתָּ קִימָא:

ג וּבְכַח שְׁהִיָּה כְּלוּל מֵאַבּוֹת הָיָה לִזְחָם כְּנֶגֶד עַמְלֹק, בְּבְחִינַת (ויקרא כו): חֲרָב נְקָמַת נְקָם בְּרִית; כִּי הָאַבּוֹת הֵן בְּרִית, בְּחִינַת (שם): וּזְכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְכוּ'; וְעַמְלֹק טַמָּא בְּרִיתָם, בְּבְחִינַת (דברים כח): אֲשֶׁר קָרָה בְּדָרְךָ. וְזָהוּ: חַד עַל בִּין תְּרִין – זָהוּ מַלְחָמַת עַמְלֹק, שְׁנַאֲמַר כּוּ (שמות יז): וְאַחֲרָן וְחֹר וְתַמְכוּ בְּיַדֵּי מֹזֶה אֶחָד וּמֹזֶה אֶחָד:

ד וּבְזָה שְׁהַכְּנִיעַ קַלְפַת עַמְלֹק וְתַקְוֵן הַבְּרִית זָכָה לְבְחִינַת (שמות טז): וְהָיָה לְחָם מִשְׁנֶה עַל אֲשֶׁר יִלְקְטוּ יוֹם יוֹם. וַיִּסַּף, שְׁזָכָה לְבְרִית, כְּתִיב בַּהּ (בראשית מא): וַיִּרְכַּב אוֹתוֹ בְּמִרְכָּבַת הַמִּשְׁנֶה; חֲנִינָה מִשְׁנֶה עַל אֲשֶׁר יִלְקְטוּ יוֹם יוֹם, שְׁעֵלִידֵי בְּרִית זֹכָה לְשַׁפְּע כְּפוּלָה. וְזָה תְּרִין יִנְקִין לְחַד, שְׁבְחִינַת שְׁבַת מְקַבֵּל מִיִּסְסָף לְחָם מִשְׁנֶה, חֲנִינָה מִשְׁנֶה תוֹרָה, בְּחִינַת (משלי ח): וְאַהֲיָה שְׁעֵשׂוּעִים יוֹם יוֹם. וּבְחִינַת שְׁבַת מִשְׁפִּיעַ לְשֶׁאֵר הָעוֹלָמוֹת, בְּבְחִינַת (ויקרא כח): וְהִתְּהַ שְׁבַת הָאָרֶץ לְכֶם לְאַכְלָה. וְזָה: חַד יִנְקִי לְכַמְּה סְטָרִין:

ה וְזָהוּ, כִּי עֲלִידֵי הַדְּעַת כְּבָאִים תִּלְתָּ הַנְּזָל, שְׁחָם: אֶכִּילָה

ושתיה ומלבושים, כי בו פלולים, בבחינת (משלי ט): לכו לחמו בלחמי; בחינת אכילה, בחינת מן הכלול בדעת התורה. שתיה פלול בדעת, בבחינת (ישעיה נח): הוי כל צמא לכו למים; שהיא באר, בחינת (משלי ה): ונזילים מתוך באר. מלבושים – בבחינת (ישעיה ג): שמלה לכה, קצין תהיה לנו; בחינת ענו, בחינת לבוש, בחינת (איוב לח): בשומי ענן לבושו. וזהו: תלת נפקי מחד: ועקר קיומו של הדעת – עלידי האבות, שהם: חסד, גבורה, תפארת. חסד, הינו בחינת אברהם, הינו שצריך ללמד חכמתו לאחרים, ולקרובם תחת כנפי השכינה, בבחינת (משלי לא): ותורת חסד על לשונה, ואמרו חכמינו זכרונם לברכה (סוכה מט): זה הלומד על מנת ללמוד; וזה בחינת (בראשית יב): ואת הנפש אשר עשו בחרן. גבורה, זה בחינת שמקדים יראת חטאו לחכמתו (אבות פ"ג). תפארת, זהו שמדקדק איך להוציא חכמתו, שלא יהיו נבזים, בבחינת (קהלת י): דברי פי חכם חן. וזהו: חד בתלת קומא. וכשהחכמה בקיומה ובשלמותה, אזי הוא בבחינת: חד על בין תרין, שיכול ללחם מלחמות ה', בבחינת (שם ט): טובה חכמה מפלי קרב. ואו, בשמכניע כל הצרים הרודפים אחר הלושי פח שב ישראל ומכניס אותם לעבודת השם יתברך, עלידי יזה זוכה לחדש חדושי דאורייתא בשבת על חד תרין, בבחינת לחם משנה, בחינת משנה תורה, בחינת מגלה עפה (זכריה ה), בבחינת תרין ינקין לחד כנ"ל, בחינת חרב פיפיות (תהלים קמט). על ידי החרב נוקמת כנ"ל זוכה לפי שנים, בחינת לחם משנה ושבת משלח הארותיו לכל המדרגות, בבחינת חד יניק לכמה סטרי, ומרפא רפואות הנפש ורפואות הגוף, בבחינת (שמות כא): רק שבתו יתן ורפא ירפא – שתי רפואות עלידי שבת:

ו וזה שהחכם משפיע לחם משנה כנ"ל, כי עלידי זכותו זכה גם כן לחלק חברו, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (חגיגה טו): זכה – נוטל חלקו וחלק חברו. וכשבת יום השבת, ונפשו נכללת בשבת, בבחינת: כי בו שבת וינפש (שמות לא), אזי נותן לחם משנה ליום השבת כנ"ל:

ז ועלידי הארת שבת נתעורר העולם לתשובה מאחבה, כי שבת בחינת תשובה, בחינת (דברים ל): ושבת עד ה' אלקיך; והתשובה היא מאחבה, בחינת: אחבה בתענוגים (שה"ש ז); כי אחבה בא מתענוג שבת, בחינת (ישעיה נח): וקראת לשבת ענג, ותשובה מאחבה זה בחינת לחם משנה, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה: באן מאחבה באן מיראה (סוטה לא). איתא שם: גדול העושה מאחבה יותר מן העושה מיראה, שזה תלוי לאלף דור וזה תלוי לאלפים דור – עלידי תשובה מאחבה עושה חסד לשני אלפים:

ח ואז כל הפשרים שבדור נתרפאים, בבחינת (ישעיה ו): ושבו ורפא לו; כי קדם סבלו יסורים, בבחינת (שם ג): אכן חלינו הוא נשא. גם נעשים מכבדים בעיני הבריות, בבחינת (שה"ש ז): מזה יפית ומה נעמת, עלידי אחבה בתענוגים כנ"ל, כי מקדם היו בבחינת (ישעיה ג): לא תואר ולא הדר לו:

ט וכשהפשרי דור נתיפם ונתכבדים בעיני כל, אזי כל אחד לפי פשרותו יכול להבין, שכבר השפיע חכם הדור ביום השבת לחם משנה כנ"ל, כי כל אחד ואחד לפי פשרותו, כן מקבל יפי והדר ונתגדל כן בעיני הבריות. והיפי והגדלה היא ציון וסימן ורשימה על משנה תורה כנ"ל, בבחינת (תהלים מח): הר ציון ירפתי צפון. הר זה בחינת גדלה, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (סנהדרין קז): על נודי הרכם צפור – זה מלכות וגדלה, שהגדלה הוא ציון וסימן על ירפתי צפון, על חפוקי ירכיב, תורה הצפונה. וזהו (ישעיה נח): אם תשוב משבת רגלך; עלידי תשובה הבאה מבחינת שבת, נמשך ירפתי צפון, וזהו רגלך. וכל אחד לפי פשרותו, כן נתצין ונתסמן אצלו, כדי לקבל אחריתו בתוך הציונים של הגדלה, את ירפתי צפון כנ"ל, כי הגדלה של הפשרי דור, היא בחינת כלי אל התחדשות התורה, בבחינת (*):

י ואלו הפשרי הדור, צריך לחם להתבונן מאד בהודו והדר והגדלה הבאה לחם, שלא יפשו בגאווה. כי לפעמים, כשהדור אינם שומרים את פיהם, אזי אין יכלת בידם לקבל בחינת שבת כנ"ל, כי שבת תלוי בשמירת הדבור, בבחינת: ודבר דבר – שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של חל (שבת קיג). ואו, כשאינם שומרים את פיהם, אזי אף על פי שפקחי הדור משפיעים את השבת, את התשובה כנ"ל, נתקלקל אצלם הארת התשובה, ואז נתקלקל החוד והדר והגדלה הבאה לכשרי הדור, ונתגאים. וזהו בחינת (תהלים נט): הטאת פימו דבר שפתימו וילכדו בגאונם – עלידי חטא הדבור נלכדים בעון גאווה. וזהו גלות השכינה, הינו הגדלה, שהוא בחינת מלכות, בחינת שכינה, נפגם ונעשה גאווה; וזהו פרוש (שבת לא): מפני מה ראשיהם של בבליים סגלגלות, מפני שאין לחם חיות פקחות. בבליים, הינו הדור הפוגמים בהדבור, בחינת (בראשית יא): כי שם כלל ה' שפת כל הארץ. וראשיהם – הן כשרי הדור – סגלגלות, הינו סגל גלות. סגל זה בחינת החוד והמלכות, בחינת סגלת מלכים (קהלת ב), גלות השכינה כנ"ל, שנפגם אצלם החוד ונלכדים בגאווה. וזה שהשיב לחם: מפני שאין לחם חיות פקחות. חיות זה בחינת שבת כנ"ל, בחינת: טועמיה חיים זכו, בחינת תשובה כנ"ל, בחינת (יחזקאל יח): שובו וחיו, בחינת רפואה, כמו שכתוב (ישעיה לח): ותחלימי ותחיני – שאין מקבלין חיות, בחינת שבת כנ"ל, מפקחי הדור, מחכמי הדור כנ"ל, מבחינת משה כנ"ל, כי אי אפשר לחם לקבל שבת, בחינת תשובה, מחכם כנ"ל, אלא עלידי שמירת הדבור כנ"ל. אבל הדור שהם בחינת בבליים כנ"ל, שאין מקבלין חיות שבת כנ"ל, עלידי יזה, ראשיהם, שהם כשרי הדור, סגל גלות; החוד והגדלה אצלם בגלות, הינו שנפגם בחינת מלכות, וזהו גלות השכינה, שנופלים בגלות, חם ושלום:

שגרם עמלק למוי שענן היה פולטו, והינו מה שכתוב חרב נקמת נקם ברית. כי על ידי יהושע הצדיק, שהיה בבחינת יוסף שומר הברית, על ידי הדעת שקבל ממשנה הכלול מאבות, שהם בחינת ברית, בחינת זוכרתי את בריתי יעקב וכו', על ידי זה זכה יהושע זאת החרב פיפיות, בחינת לחם משנה, משנה תורה, חידושם הנמשכים בשבת להשפיע ולהציל בפיקוח נפש את הרחוקים, בחינת כאילו הציל עולם מלא, בחינת השפעת שבת ותשובה לכל העולמות, לכל האנשים הנעלמים, שאור נשמתם נסתר ונעלם מהם, ועתה חוזרים תשובה לתוך המחנה, כי על ידי ברית האבות, בחינת חיבור חסד גבורה תפארת, בחינת באר ענן מן, בחינת שתיה אכילה ומלבושים, שכולם הם בחינת המשכת תורת חסד בלבוש ענן ובחן ודקדוק, על ידי שמאמין ויודע ומשיג שכל הנהגות העולם בחסד דין ורחמים הכל נמשך מאחד היחיד והמיוחד, מזה (מימין החסד) אחד ומזה (משמאל הגבורה) אחד, הכל רק בהשגחתו יתברך, על ידי זה נמשכים מילות החן בפי חכם חן, לחם משנה שבת, וזהו סוד הכתוב ויהלש יהושע את עמלק ואת כל עמו לפי חרב, לפי חרב ודאי, כלומר חרב רוחנית שהיא בחינת פה כפול, חרב פיפיות בחינת משנה תורה בחינת חידושים המכניעים קליפת עמלק ופגם הברית חידושים המחדשים הברית של הרחוקים עם ה' לחזור אליו בתשובה ולהדבק בו, חרב ודאי, חרב שמגלה ודאות האלוקות השוכנת תמיד בכל מקום, ולא לפי רומחים וכלי זין גשמיים, אלא בחרב ודאי שהוא הפך הספק שהוא עמלק (גימטריא) היא נוקמת, כי עמלק רצה לקרר האמונה ולהכניס הספקות ויהושע על ידי חידושו גילה הודאות כנ"ל שוודאי כברירות הדעת ה' שוכן עם ישראל, ודאי זו היא שנקראת חרב נקמת נקם ברית ואינה חרב גשמית. ובאמת יש להבין לעומק חידוש הזהר כאן לפי המקור עיין שם (ויקרא כו) כי כאן מדבר על יהושע האוחז בחרב להלחם בעמלק ובספר ויקרא מדבר מנקמת הקב"ה בעם ישראל, מה שהקב"ה אמר לעם לישראל, אם תלכו עימי קרי אלך אתכם בחמת קרי והבאתי עליכם חרב נוקמת נקם ברית, ויבואר לפי הנ"ל, כי הקב"ה מחדש בתורה כי הוא משגיח עליהם מידה כנגד מידה גם בעת ההסתרה, שאם נכנסים ה"ו לכפירות כאילו הכל מקרה ללא השגחה, עד שבאים לקירור האמונה ובאים ה"ו למקרה, שהוא הפך החיבור והקשר ברית לה', אזי הקב"ה משאיר בחירה ומתנהג כאילו אין השגחה אך באמת היא השגחה

אמר רבי שמעון, בשעתא דנפיק יהושע נער. אתער נער דלעילא, ואתתקן בכמה תיקונים בכמה זינין, דאתקינת ליה אמה, לקרבא דא, לנקמא נוקמא דברית. והיינו דקתיב, (ויקרא כו) חרב נוקמת נקם ברית, ודא הוא רזא דקתיב, ויהלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב. לפי חרב ודאי, ולא לפום רימחין וזינין, אלא בחרב ודאי היא, האי דאקרי חרב נוקמת נקם ברית. – אמר רבי שמעון, בשעה שיצא יהושע מחוץ למחנה, לגלות השכינה שם ולקרב הרחוקים תחת כנפי השכינה, על ידי בחינת תורה חסד על לשונה, ויצא בבחינת נער הנעור ומתעורר וקם פיקח ובחיות בכוח תורת משה רבו ואדונו אשר קיבל ממנו באהל, וקיבל ממשנה שהוא הדעת המחברת ימין ושמאל, חסד וגבורה הנכללים תפארת, הבאים בזכות דעת משה בחינת תלת נפקין מחד, ובאותה שעה ממש שיהושע המשיך הדעת המחברת את אלו שמחוץ למחנה וחבר הרחוקים לשכינה שידעו שהק שוכן בקרבם, אזי נוער התעורר ונוער הנער של מעלה, שהוא מט"מ, כי באמונתם של הרחוקים שהתחזקו בתשובה והתרפאו, על ידי שגילו באמונתם כי ה' משגיח עליהם, גם כשהם מחוץ למחנה אחרי שעמלק מימא אותם, כי הקב"ה שוכן איתם בתוך טומאתם, דייקא על ידי זה חוזרים אליו, נמצא שגילו את הנהגתו והשגחתו הנסתרת בעולם, שהוא בחינת הנהגת מט"מ, שהוא אות ברית בצבא המלאכים והשליחים של הקב"ה ונכלל השליח במשלח, הוא הקב"ה המשלח אותו לשמור ישראל בגלות, אפילו מחוץ למחנה עד שיזכו לתקן הדיבור ולהשיב השכינה מהגלות. ונתקן אותו מלאך למעלה, בזכות התחזקות ישראל בתיקון הדיבור בתפילה ואמונה, בכמה תיקונים, תיקונים לתקן הרחוקים, בכמה כלי נשק רוחניים של המשכת השגחה למטה ביתר שאת, תיקונים של חידושי תורה, בחינת לחם משנה בחינת תרי פיות, חידושים להזק הרחוקים, שהתקינה לו אמו השכינה, אמו של יהושע כביכול, שהולידה בו המוח וחכמת המלחמה שקבל ממשנה בחינת חד על בין תרין, כי זאת הפעולה שעורר יהושע למעלה היא נמשכת בעצמה בכוח השגתו של יהושע בשכינה, שקיבל באהל הדעת, לגלות שהשכינה מחוץ למחנה, ועל ידי זה לחדש חידושים שיקרבו את הרחוקים תחת כנפי השכינה וינצלו מעמלק. לכן התקינה לו אותם לקרב הזה לנקום מעמלק את נקמת הברית על מה

גדולה מאד כי היא מידה כנגד מידה כאמור, כי היא בעצמה
החרב הנוקמת מידה כנגד מידה, על שעזבו ברית הקשר,
אבל המביט יראה דייקא בזה את ההשגחה, אם ירצה לחזור
בתשובה, כי אין דבר העומד בפני תשובה, והקב"ה הקדים
בתורה לגלות זאת הנהגה מחמת קרי שהיא הרב נוקמת
על הפרת הברית, עד שמצד אחד נאספים אל העיר מפני
המצור, אך הוא רמוז שהזורים מחוץ למחנה אל תוך המחנה,
ואמנם צר עליהם האויב כעמלק בעת שהדבר גובר ומוציאים
המת החוצה, אך מתוך התגברות הצרה יראו ההשגחה וידעו
שאין מקרה הוא, ואם יתן אל ליבו, יגיע אליו דבר הצדיק
והידושויו לחזקו בעת הזו שלדעת שבאמת ה' עדין משגיח
בהסתר, שעל ידי זאת הדעת המחזקת יתמתקו כל הדינים
ויכנע האויב מיד אמן.

וּמֹשֶׁה אֶתְתַּקֵּן לְקִרְבָּא דְלַעֲיָלָא, וְיָדֵי מֹשֶׁה כְּבָדִים: כְּבָדִים
מִמֶּשׁ, וְקִרְיָן, קְדִישֵׁי, לֹא אֶסְתַּאבְּן לְעֵלְמִין. וְקִרְיָן דְאֶתְחַזֵּן
לְאַגְחָא בְּהוּ קִרְבָּא דְלַעֲיָלָא. וְיִקְחוּ אֶבְן וְיִשְׂמִימוּ תַחְתֵּי וְיִשָּׁב
עָלֶיהָ, בְּגִין דְיִשְׂרָאֵל שְׂרִיין בְּצַעְרָא, וְיִהִי עִמָּהוּן בְּצַעְרֵיהוּן.—
וּמֹשֶׁה כִּנְגַד יְהוֹשֻׁעַ הַלּוּחַם לַמַּטֵּה מַחוּץ לַמַּחֲנֶה לְאֵלֹ שְׂמוֹנְהִים
לַמַּטֵּה בְּדִיּוּטָא הַתַּחְתּוֹנָה הַתַּתְּקֵן לְקִרְבָּא שֶׁל מַעֲלָה בְּשׁוֹרֵשׁ
הַמִּשְׁכַּת הַדַּעַת הַחוֹדָאִית בְּקִיּוֹם וּבְשַׁלְמוֹת וּבִישׁוּל הַסְּפָקוֹת.
וְיָדֵי מֹשֶׁה כְּבָדִים, כְּבָדִים מִמֶּשׁ, נְכַבְדִּים, קְדוּשִׁים, שְׁלֹא
נִטְמָאוּ לְעוֹלָמִים. כִּי יָד יְמִין שֶׁל מֹשֶׁה שְׁהִיא בַחֲיִנַת בְּאֵר מִיִּם
חַיִּים בַּחֲיִנַת תּוֹרַת חֶסֶד עַל לְשׁוֹנָה, וְיָד שְׂמָאל בַּחֲיִנַת גְּבוּרָה
בַּחֲיִנַת עֲנָן, שֶׁהֵם לְבוּשֵׁי הַהִשְׁגָּחוֹת שֶׁל מִי הַתּוֹרָה, דִּיּוּקָא
עַל יְדֵי שִׁירָאֵת הַטָּאוּ קוֹדְמַת לַחֲכַמְתוֹ, שֶׁהַתְּגַבְרוּתוֹ עַל יֶצֶר
בְּכוּחַ הִירָאָה הִיא כְּלִי לַתּוֹרָה וְעַל יְדֵי זֶה יִכּוֹל לַחֲכִין כְּלִים
וְחִידוּשִׁים לְרַחוּקִים לְהַלְבִּישׁ אֹרֶת הַתּוֹרָה בְּדַבְרֵי חֵן מְדוּקְדָּקִים
כְּפִי הַמְּקַבְּלִים, בַּחֲיִנַת תְּפָאֵרַת, שֶׁהוּא חִיבוֹר שְׁתֵּי הַיְדִים שֶׁל
מֹשֶׁה, וְשַׁעַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ לַחֵם מִשְׁנָה בְּשַׁבַּת שֶׁהִיא בַּחֲיִנַת
תְּשׁוּבָה מֵאַחֲבָה, בַּחֲיִנַת עוֹשֶׂה חֶסֶד לְשְׁנֵי אֵלִפִּים, שְׁנֵי פִיּוֹת,
אֲזִי נַעֲשֶׂה בַּחֲיִנַת מַה יִּפִּית וּמַה נַּעֲמַת עַל יְדֵי אַחֲבָה בְּתַעֲנוּגִים,
שְׁנַעֲשִׂים כְּשֵׁרֵי הַדּוֹר מְכֻבָּדִים וְנֹאִים וּפִים, וְזֵהוּ שְׁנַעֲשִׂו יְדֵי
מֹשֶׁה כְּבָדִים, שִׁישׁ חֵן וְיוֹפִי לְדַבְרֵי תּוֹרַתוֹ הַנִּמְשָׁכִים מִן הַיְדִים,
עַד שְׁגַם כְּשֵׁרֵי הַדּוֹר הַמְּקַבְּלִים זֹאת הַתּוֹרָה נַעֲשִׂים מְכֻבָּדִים
וְנִתְרַפְּאִים, כִּי סָבְלוּ יִסּוּרִים מִפְּנֵי חֲטָאֵי הַרְחוּקִים אֲשֶׁר מַחוּץ
לַמַּחֲנֶה וְעַתָּה שֶׁחֲזָרוּ לְכַבֵּד ה' גַּם כְּשֵׁרֵי הַדּוֹר הַחוֹזְרִים לְכַבּוֹד
הָרָאוּי לָהֶם, וְזֵהוּ שִׁידֵי מֹשֶׁה כְּבָדִים מִמֶּשׁ, שֶׁהַכְּבוֹד הַעֲלִיּוֹן
יֹוֹרֵד עַד לְעוֹלָם הַעֲשִׂיָה מִמֶּשׁ לְקִרְבָּא הַרְחוּקִים עַל יְדֵי יְהוֹשֻׁעַ
כְּשֵׁרֵי הַדּוֹר, בְּכוּחַ מֹשֶׁה הַמְּמַשֵּׁךְ מִלְּמַעְלָה מִשְׁנָה תּוֹרָה, בִּידֵי

הַכְּבֻדוֹת הַמְּכֻבָּדוֹת הַקְּדוּשׁוֹת, שְׁלֹא נִטְמָאוּ לְעוֹלָם בְּטוֹמָאוֹת
שֶׁקֶר עוֹלָם הַזֶּה, אֵלֹא תּוֹרַתוֹ מְזוּכָּכַת בְּדַעַת נְקִיָּה וְקְדוּשָׁה. יְדֵי
נְכַבְדִּים שְׂרוּאִים לְעִרְוֹךְ בְּהֵם קִרְבָּא שֶׁל מַעֲלָה לְבַטֵּל הַסְּפָקוֹת
בְּשׁוֹרֵשׁ הַמַּחֲשָׁבָה בְּכוּחַ הַתּוֹרָה הַמְּכֻבָּדַת וְהַמְּפֹאֲרַת שֶׁל
מֹשֶׁה. וְיִקְחוּ אֶבְן וְיִשְׂמִימוּ תַחְתֵּי וְיִשָּׁב עָלֶיהָ, מִשׁוֹם שִׁישׁ אֵל
שְׂרוּיִים בְּצַעַר וְכְשֵׁרֵי הַדּוֹר חוֹלִים מִפְּנֵי שְׁעַמְלָק הַחֲלִישׁ
הַחוּטָאִים, וְיִהִי מֹשֶׁה עִמָּהֶם בְּצַעַר לְהִיּוֹת בְּמִקּוֹמָם וְלִהְיוֹת
עַד לְמִקּוֹם צַעַרִּים אֵת הַמַּתְקַת תַּעֲנוּג שַׁבַּת וְאֹרֶת הַתְּשׁוּבָה
מֵאַחֲבָה הַנִּמְשָׁךְ לְמַעֲלָה בְּכוּחַ יְדֵי וּבְכַח דַּעַתוֹ בְּרִיתוֹ.

וְאַחֲרָן וְחֹרֵן תְּמַכּוּ בְּיָדֵי מֹזָה אֶחָד וּמֹזָה אֶחָד וְיִהִי יְדֵי
אַמוֹנָה וְגו', מָאֵי תְּמַכּוּ בְּיָדֵי. אַמוֹנָה. (אֲמוֹנָה, מַהִימְנוּתָא
וְדָא) וְכִי עַל דְאַחֲרָן וְחֹרֵן תְּמַכּוּ לְיָדֵי, הוּוּ יְדֵי אַמוֹנָה.
אַלָּא, מֹשֶׁה בְּלֹא בְּחֻכְמָתָא עָבִיר מַה דְעָבִיר. אַחֲרָן וְחֹרֵן,
דָּא מְסַטְרָא דִילֵיהָ, וְדָא מְסַטְרָא דִילֵיהָ, וְיָדֵי בְּאַמְצִיעִיתָא,
וְעַל דָּא וְיִהִי יְדֵי אַמוֹנָה, מַהִימְנוּתָא. אַחֲרָן בְּגִין דִּיתַעַר
סְטְרָא דִילֵיהָ, (הוֹקֵת קַלִּיא ע"ב) וְחֹרֵן בְּגִין דִּיתַעַר סְטְרָא
דִילֵיהָ, וְהוּוּ אַחֲרָן בִּידֵי מְפָאן וּמְפָאן, דְאַשְׁתַּבְּחָא סִיּוּעָא
דְלַעֲיָלָא. (שְׁמוֹת יז) וְהִיא בְּאֶשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וְגָבַר יִשְׂרָאֵל.
בְּאֶשֶׁר יָרִים: דְּזָקִיף יְמִינָא עַל שְׂמָאלָא, וְאַתְפּוֹן בְּכַפְרֵישׁוֹ
דְּיָדֵי. וְגָבַר יִשְׂרָאֵל: יִשְׂרָאֵל דְלַעֲיָלָא. וְכַאֲשֶׁר יָנִיחַ יָדוֹ וְגָבַר
עַמְלָק, בְּשַׁעֲתָא דְיִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, מִשְׁתַּבְּחִין מְצֻלְתָא, לֹא
יְבָלִין יְדֵי מֹשֶׁה לְמִיקָם בְּזָקִיפוֹ, וְגָבַר עַמְלָק. מְפָאן אֲוִלְפִנָּא,
אַף עַל גַּב דְּכַתְּנָא פְּרִישׁ יְדֵי, בְּקִרְבָּנָא, לְתַקְנָא גְּרַמִּיָּה בְּכֻלָּא,
יִשְׂרָאֵל בְּעֵינֵי לְאַשְׁתַּבְּחָא בְּצֻלְתַּהוּן, עֲמִיתָא.— וְאַחֲרָן וְחֹרֵן
תְּמַכּוּ בִידֵי מֹזָה אֶחָד וּמֹזָה אֶחָד וְיִהִי יְדֵי אַמוֹנָה עַד בֹּא
הַשְּׂמֶשׁ, בַּחֲיִנַת חֵד עָאֵל בֵּין תְּרִין, שֶׁהוּא מַלְחַמַת עַמְלָק עַל
יְדֵי מֹשֶׁה שֶׁהִיא בַּחֲיִנַת בְּרִית שֶׁהִיא כְּלוּל בְּאַבוֹת בַּחֲיִנַת
חֶרֶב נֹקְמַת נֶקֶם בְּרִית. שׂוֹאֵל רַשְׁב"י מַהוּ תְּמַכּוּ בִידֵי? עַד
שֶׁלְכַאוֹרָה נַעֲשׂוּ יְדֵי אַמוֹנָה. וְכִי עַל שְׂאֲחָרָן וְחֹרֵן תְּמַכּוּ אֵת
יְדֵי, הִיוּ יְדֵי אַמוֹנָה? וְכִי אַמוֹנַת יְדֵי מֹשֶׁה תְּלוּי בְּהֵם? אֵלֹא
מֹשֶׁה שִׁיזֵם הַדְּבָר הוּא עֹשֶׂה הַכֵּל בְּחֻכְמָה, מַה שְׁעֵשֶׂה, בְּתוֹךְ
הַמַּעֲשֶׂה דַּעַת עֲלִיּוֹן הִיא מְלוּבֵשׁ בּוּ בְּפֹאֵר יִפָּה וּמְדוּקְדָּק. דִּיּוּקָא
אַחֲרָן וְחֹרֵן, זֶה אַחֲרָן מְצַדוֹ מְצַד חֶסֶד וּבְאֵר הַתּוֹרָה, כֵּהֵן
אִישׁ חֶסֶד, מְגַלֵּה הַאֲמוֹנָה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ הוּא אֶחָד וְהוּא הַמְּנַהֵג
חֶסֶד בְּעוֹלָם, זֶה חֹרֵן מְצַדוֹ צַד הַגְּבוּרָה, בַּחֲיִנַת עֲנָן, (רְמוֹז
כִּי חֹרֵן גִּימְטְרִיא יִרְאֵ עִם הַג' אוֹתִיוֹת, שִׁירָאֵת הַטָּאוּ קוֹדְמַת
לַחֲכַמְתוֹ, וְכֵן חֹרֵן בַּחֲיִנַת נֶקֶם וְחֶסֶד בַּחֲיִנַת צַד הַגְּבוּרָה) וְחֹרֵן
מְגַלֵּה כִּי הַנְּהַגַת הַדִּין וְהַגְּבוּרָה בְּעוֹלָם נִמְשָׁךְ גַּם כֵּן בְּהַשְׁגָּחָה
מִן הָאֲחֵר, בַּחֲיִנַת מֹזָה אֶחָד וּמֹזָה אֶחָד, שְׁנֵיהֶם מְגַלִּים אֵת

האחד, אמונת היחוד, ולכן היו ידיו אמונה כי עורר בחכמתו את שורש האמונה המתגלה בידיים, במעשה תמיכת ידיו וחיבור נשמתם של אהרן וחור אליו, שהוא הדעת הכולל הכלול מהאבות, להורות שהוא שורש האמונה, אך האמונה תלויה בבעלי הבחירה המקבלים תורתו ובכשרותם כביכול תומכים בידיו לגלות כוח ידיו, כי עיקר האמונה לדעת כי הכל אחד והקב"ה נמצא גם מחוץ למחנה ובאמת אפילו עמלק הכופר המכחיש אינו קיים אלא בכוח החיות הנמשך לו מאת ה' בשביל הבחירה, בעת בחינת חרב נוקמת מידה כנגד מידת רפיון הידים של ישראל מן התורה וקליפת הספקות וחוסר הודאות שנכנסה בליבם היש השם בקרבם אם אין. אהרן כנ"ל שיתעורר הצד שלו בכח יד ימין של משה, וחור כדי שיתעורר הצד שלו בכוח יד שמאל של משה, והיו אוהזים בידיו מכאן ומכאן, לעורר סוד האמונה באחד יתברך כי החסד הן הגבורה הכל באמת אחד ברחמים, ופעלו זה המעשה בחכמת משה כדי שימצא סיוע של מעלה מתגלה ונמצא למטה בכוח התעוררות בחינת אחדות המידות של אהרן וחור בחיבורם למשה המאחדם כנ"ל בחינת חד עאל בין תרין דייקא, כי הוא הנכנס בין שניהם לאחדם עד שהיה בכוחם לתמוך לפי החכמה העליונה שלו. והיה כאשר ירים משה ידו שהיא יד ימין על יד שמאל, שתאיר באר התורה בלבוש הענן לרחוקים במידה לחזקם, וגבר ישראל על עמלק כי ראו בכוח פי חרב משה אהרן חור ויהושע את ודאות האמונה עד בא שמש החכמה והפקחות והחיות והתשובה מאהבה. כאשר ירים – שזקף ימין על שמאל כנ"ל, להגביר אור חסד התורה שיאיר מלבוש של יד שמאל, עד שיהיה נאה ומכובד, ויגלה יקרות וכבוד התורה של תלמידי החכמים הכשרים שבדור וכן כבוד הרחוקים החוזרים לכבד את ה' בהיותם תחת כנפי השכינה, והתכוונו בדעתו זאת הכוונה של אחדות המידות בפרישת ידיו, לחבר המעשה התחתון לכוונה העליונה שבדעת שזה בעצמו בחינת חיבור ימין ושמאל באר ענן הלבשת חכמה עליונה במעשה בחינת כבדים ממש כנ"ל. שעל ידי זה לכו לחמו בלחמי בעמלק. וגבר ישראל – ישראל של מעלה. שהוא בחינת מן בחינת תפארת. חיבור ימין ושמאל למעלה בשורש על ידי מעשה חיבור אהרן וחור לידיו של משה שהוא הדעת האמצעי שכנגד התפארת. ושעל יד זה המעשה בחכמה של חיבור יד ימין המשפיע ליד שמאל, על ידי זה נמשכת תורה יפה ומפוארת למטה בדקדוק וחקן ויופי עליון בתוך פיפיות הדיבור. אך וכאשר יניח ידו

וגבר עמלק. בשעה שישראל שוככים ונחלשים בתפילתם, שהוא בחינת פגם הדיבור, שיש להם דיבור של חול בשבת, שאין מדברים דיבור של עולם הבא ואמונה באחדות ה', כי עיקר הדיבור הוא בתפילה לעבדו שכס אחד להלל ולשבח אותו ולגלות אחדותו בכוח הדיבור, שאין מתפללים כראוי ולהפך מדברים דיבור של חול שאינו נוגע לאחדותו יתברך ומדברים זה בזה לשון הרע ומפרידים אחדות ישראל הפוגמת באחדות העליונה, הפך בבחינת אחד אחד ושמך אחד ומי כעמך גוי אחד בארץ, אזי מזה בפגם של חוסר האמונה, שהיה אמור להתגלות על ידי דיבור קדוש של שבת, על ידי זה נעשה ההפך בחינת פירוד והסתרת וספקות בחינת עמלק, כי אין חיבור אמונה חיבור ימין ושמאל חיבור הדיבור שהוא בחינת דין לחסד אהבת ה', וממילא נפגם בחינת ידי משה ולכן לא יכולים ידי משה לעמוד בזקיפות קומה כנגד קיום הדעת הוודאית הזקופה של משה. ולכן וגבר עמלק. נמצא שלמרות שיש בכוח חכמת משה להמשיך התיקון מלמעלה למטה לישראל ולהכניע עמלק, עדין הוא גם תלוי בהשתדלות של ישראל לשמור חרב פיפיותיהם בתפילה בקדושה, שהוא הכלי שלהם לקבל אמונת משה. שאם לא כן יניח משה ידיו ויגבר עמלק בחיצי לשונו המקררים את אלו שנפלטו אל מחוץ לגבורת ענן משה. ויהושע הוא המחזקם לחזור תשובה בכוח חידושי רבו וחידושי על פי תורת רבו. מכאן למדנו, אף על פי שהכהן פורס ידיו באמונה וחכמה וקדושה וכבוד בקרבן המקרב ומחבר העולמות באחדות כדי לתקן עצמו בכל ושמירת הברית כדי לתקן ישראל, כי הוא הצדיק החכם שיכול להמשיך באר ענן ומן ולקרב בכוח הקרבן את ישראל כברית עם ה'. ככל זאת הוא תלוי בהשתדלות ישראל כי צריכים להמצא עמו בבחינת אחדות המידות והאמונה בתפילותיהם, בדיבור מתוקן מכובד וקדוש לגלות שלמות האמונה בדיבור התפילה

תִּאֲנֵן, בְּקִרְבָּא דְּאֵי דְּעַמְלָק, אֲשֶׁתְּכֹחוּ עֲלָיִן וְתִתְּאִין, וְעַל דְּאֵי, וְיִחִי יְדִיו אֲמוֹנָה, בְּחִימְנִיתָא בְּדָקָא חֲזִי. וְיִחִי יְדִיו אֲמוֹנָה. וְיִחִי יְדִיו מִבְּעֵי לִיה. אֲלֵא, בְּגִין דְּתִלְיָא בְּלֵא בְּיִמְיָא, פְּתִיב וְיִחִי. וּפְתִיב יְדִיו, בְּגִין דְּחִוָּא עֲקָרָא דְּכְלָא. וּפְתִיב, (שמות טו) יְמִינָה יְיָ נֹאדְרֵי בְּפִי יְמִינָה יְיָ תִרְעֵץ אוֹיֵב. (שמות יז) וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה פְּתֵב זֶאת זְכָרוֹן בְּסִפְרִי וְגו'. תֵּא חֲזִי, מַה פְּתִיב לְעֵילָא, וְיִחְלֹשׁ יְהוֹשֻׁעַ אֶת עַמְלָק וְאֶת עַמּוֹ לְפִי חֲרָב. וְיִחְלֹשׁ, וְיִחְרֹג מִבְּעֵי לִיה. אֲלֵא, וְיִחְלֹשׁ, בְּמַה דְּאֲתַמַּר, (ישעיה יד) חֲלֹשׁ עַל גּוֹיִם. יְהוֹשֻׁעַ הָרָה חֲלֹשׁ

עֲלֵיהֶוּ, וְהָיָה חֶרֶב נִקְמַת נֶקֶם בְּרִית קָטִיל לֹוּ, דְּכָתִיב
לְפִי חֶרֶב בְּמַה דְּאִתְּמַר. – שְׂנִינוּ וְחִידְשָׁנוּ לַחַם מִשְׁנֵה תוֹרָה
מִחוּדָד מִשׁוֹנָן וּמְדוּקָדָק, בְּקֶרֶב הַזֶּה שֶׁל עִמְלָק, נִמְצָאוּ עֲלִיוֹנִים
וְתַחְתּוֹנִים, מִטְּ״ט וּמִשָּׁה לְמַעְלָה, אַהֲרֵן חוֹר וְיְהוֹשֻׁעַ וְיִשְׂרָאֵל
לְמַטָּה, מוֹחֲבָרִים כּוֹלָם יַחַד בְּאַחַדוֹת הַדַּעַת, וְלִכֵּן וַיְהִי יָדָיו
אֲמוּנָה הַכוֹלָל כָּל הָאוֹרוֹת בְּתוֹכָהּ, בְּאֲמוּנָה בְּרָאוּי לְמַעְלָה
בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים וּבַחֲכָמָתוֹ יִתְבַּרְךְ כֶּךָ נִרְאָה בָּא לְמַטָּה
בְּמַעֲשֵׂה מוֹשֶׁה וְיְהוֹשֻׁעַ. וְנַחֲדָד הַלְשׁוֹן וְנִדְיִיק וַיְהִי יָדָיו חֵיה
צָרִיךְ לְחַיּוֹת כְּתוּב בַּלְשׁוֹן רַבִּים. אֵלֵא וַיְהִי לְשׁוֹן יַחִיד הוּא
מִשׁוֹם שֶׁהֵכֵל תְּלוּי בִּימִין שֶׁהוּא בְּחִינַת תּוֹרַת חֶסֶד עַל לְשׁוֹנָה,
שִׁיתְּגַלֶּה הָאֲהַבָּה בְּתַעֲנוּגִים, בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה שֶׁמִּלְמַד לְרַחוּקִים,
לְחוֹזְקִים עַד שֶׁהָ יִתְבַּרְךְ אִיתָם וְאַצְלָם לְמִרוֹת שֶׁנִּפְלְטוּ מִחוּץ
לְעַנְן, וְלְמִרוֹת הַתְּקַרְרוּ בְּאֲמוּנָה מִפְּנֵי פָּנֵם הַבְּרִית, עֵדִין הִ'
אַצְלָם וְאוֹהֵב אוֹתָם וּבְאֲמַת הֵם אוֹהֵבִים אוֹתוֹ, וְעַל יָדָיו זֶה
יַחֲזֹרוּ תְּשׁוּבָה מֵאַהֲבָה, לִכֵּן כְּתוּב וַיְהִי לְרַמּוֹ עַל יַד יָמִין.
וְכְּתוּב בַּלְשׁוֹן רַבִּים יָדָיו מִשׁוֹם שֶׁהוּא עֵינָר הַכֵּל, שִׁיתְּגַלֶּה
אוֹר הַחֶסֶד שֶׁל יָדֵי יָמִין וְאַהֲבָה דִּינָקָא בְּתוֹךְ הַגְּבוּרָה שִׁיעוֹרֵר
יִרְאֵת הַחֲטָא, וּמַעֲשִׂים בְּקְדוּשָׁה וּשְׁמִירַת הַבְּרִית שֶׁהוּא הַכֵּל
כִּידוּעַ, וְכֵן אוֹר תּוֹרַת הַחֶסֶד בְּלִבּוֹשׁ גְּבוּרָה בְּרַמּוֹזִים כְּדִי
לְאַפְשֵׁר הַבְּחִירָה לְמִתְקַרֵּב כְּפִי מִדְּתוֹ, שֶׁעַל יָדָיו כָּל זֶה תִּתְּגַלֶּה
אַחַדוֹת הַמִּיּוֹדוֹת וְהָאֲמוּנָה הַשְּׁלֵמָה בְּאַחַדוֹת הַנְּהַגַת הִ',
הַמִּשְׁנִיחַ עֲלָיו תְּמוּיד בְּאַהֲבָה גְּלוּי וְנִסְתַּרְתָּ. וְכְּתוּב יָמִינְךָ הִ'
נִאֲדָרִי בְּכּוֹחַ יָמִינְךָ הִ' תִּרְעִץ אוֹיֵב. שֶׁעַל יָדֵי יָד יָמִין וּבְאֵר מִי
הַתּוֹרָה הַנִּאֲדָרַת כְּכּוֹחַ לְמַעְלָה וְיִוֹרְדַת בְּפוּעֵל לְמַטָּה, עַל יָדֵי
זֶה תִּרְעִץ אוֹיֵב, מִצְרִים וְרֵאשִׁית גּוֹיִם עִמְלָק. לִכֵּן וַיֹּאמֶר הִ' אֵל
מֹשֶׁה כְּתֹב זֹאת זְכוּרֹן בְּסִפְרֵי וְשִׁים בְּאֲזֵנֵי יְהוֹשֻׁעַ. כְּתוּב זֹאת
הִיא הַשְּׁכִינָה וּמַלְכַת הִ' הַהִשְׁגָּחָה הַפְּרִטִית וְהָאֲהַבָּה שְׁבַח
הַמֵּאִירָה בְּגֵאוּלָּה, זְכוּרֹן וְהַשְּׁפַעָה שֶׁל אוֹר חֶסֶד בְּסִפְרֵי וּלְבוֹשׁ
אוֹתִיוֹת, בְּחִינַת חִיבוּר וְאַחַדוֹת יָמִין וּשְׁמוּאֵל, וְשִׁים הַבְּנֵה,
בְּאֲזֵנֵי יְהוֹשֻׁעַ, הַנֶּעֱרַר, הַמְּקַבֵּל תּוֹרַתְךָ לְהֵאִיר מִחוּץ לְמַחֲנֵה.
וְכֶךָ מַחָה לְמַעְלָה וְאַמְחָה לְמַטָּה אֵת עִמְלָק. בָּא וְרֵאָה לְדַקְדָּק
בְּפִאָר הַלְשׁוֹן מַה כְּתוּב לְמַעְלָה? וַיְחַלּוּשׁ יְהוֹשֻׁעַ אֵת עִמְלָק
וְאֵת עַמּוֹ לְפִי חֶרֶב. וַיְחַלּוּשׁ? וְכִי הוּא רַק הַחֲלִישׁ אֵת כּוֹחַ
עִמְלָק? הֲרֵי הִרְגֵם בְּהֵם, וַיְחַרְוּ הִיא צָרִיךְ לְחַיּוֹת כְּתוּב. אֵלֵא
וַיְחַלּוּשׁ מִלְשׁוֹן גּוֹרֵל עֲלִיוֹן הַשׁוֹלֵט עַל תַּחְתּוֹנִים, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
חֲלֹשׁ עַל גּוֹיִים. יְהוֹשֻׁעַ הִיא חֲלֹשׁ עֲלֵיהֶם, וּמִשְׁפִּיעַ הַגּוֹרֵל
וְרִצּוֹן הָעֲלִיוֹן הַנִּמְשָׁךְ כְּכּוֹחַ מֹשֶׁה רַבּוֹ, לְהַכְנִיעַ עִמְלָק עַל יָדֵי
הָאֲמוּנָה הַבְּרוּרָה וְהוֹדָאִית כִּי אֵין עוֹד מְלַבְּדוֹ יִתְבַּרְךְ, לְגַלּוֹת
הַשְּׁפַעַת בְּגוֹרֵל הָעֲלִיוֹן וְהַרְצוֹן הָעֲלִיוֹן לְבַטֵּל סְפָקוֹת הָעִיצָה

אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדֶרֶךְ שְׂאִינָה יוֹדַע הַדֶּרֶךְ תִּלְךְ בְּהָ וּמַה הוּא רִצּוֹן
הִ'. וְאֵת אֵלוֹ הַסְּפָקוֹת בְּאֲמוּנָה הַכְּנִיעַ יְהוֹשֻׁעַ בְּשׁוֹרֶשׁ. וְגִילָה
שֶׁהַגּוֹרֵל הָעֲלִיוֹן יוֹרֵד וְנוֹזֵל עַד לְמַטָּה לְמִקּוּמוֹת הַרְחוּקִים וְעַל
יָדֵי זֶה גִילָה הַחִידוּשִׁים הַמְּגַלִּים זֹאת הַהִשְׁגָּחָה בְּלִבּוֹשׁ מִפּוֹאֵר
וְאוֹתָהּ חֶרֶב שֶׁל פִּיפּוּת שֶׁל תּוֹרַת הַבֵּאָה מְגוֹרֵל הָעֲלִיוֹן וְדַעַת
עֲלִיוֹן וְחִיבוּר הָאֲבוֹת בְּבְרִית עִם הִ', נִקְמַת נֶקֶם בְּרִית שֶׁהוּא
בְּחִינַת הַנְּהַגַת הַשְּׁגָחָה מִיַּד כִּנְגַד מִיַּד בְּדַקְדּוֹק וְלִכֵּן הוֹרְגַת
אוֹתָם עִמְלָקִים. שְׁכָתוּב לְפִי חֶרֶב, חֶרֶב שְׁכַפָּה כְּמוֹ שְׁנַתְּבֵאֵר.

כְּתֹב זֹאת זְכוּרֹן, זֹאת דִּינָקָא. וְשִׁים בְּאֲזֵנֵי יְהוֹשֻׁעַ, דְּהָא הוּא
זְמִין לְקַטְלָא מְלַכִּין אַחֲרֵינָין. כִּי מַחָה אֲמַחָה. מַחָה: לְעִילָא.
אֲמַחָה: לְתַתָּא. זְכוּרֹן, דִּיבְרָנָא דְלְעִילָא וְתַתָּא. – כְּתוּב זֹאת
זְכוּרֹן. זֹאת דִּינָקָא לְגַלּוֹת בְּחִידוּשֵׁי הַתּוֹרָה אֵת סוּד הַשְּׁכִינָה
וְהַתְּגַלּוֹת הַמַּלְכוּת אֲשֶׁר בְּכָל מִשְׁלָה. וְשִׁים בְּאֲזֵנֵי יְהוֹשֻׁעַ,
שֶׁהוּא עֲתִיד לְחַרוֹג מְלַכִּים אַחֲרֵים מְלַבְּד עִמְלָק וְזוֹ הִיא דֶּרֶךְ
הַמַּלְחָמָה, לְלַחוּם מַלְחָמוֹת הִ', בְּחִינַת טוֹבָה חֲכָמָה מְכַלֵּי קֶרֶב.
הַחֲכָמָה הָעֲלִיוֹנָה הַמַּתְּלַבֶּשֶׁת בְּסִפְרֵי בְּדִיבוּר. כִּי מַחָה אֲמַחָה,
מַחָה לְמַעְלָה כְּמֹשֶׁה הַפוּעֵל לְמַעְלָה בְּגוֹרֵל הַחֲלֹשׁ, לְעוֹרֵר
הַשְּׁפַעַת הַמֶּן וְהַתְּפֹאֶרֶת שֶׁל יִשְׂרָאֵל סְבֵא, רַחֲמִים וְאַהֲבָה
בְּתַעֲנוּגִים, וְעַל יָדֵי זֶה גַם אֲמַחָה לְמַטָּה אֵת גּוֹפּוֹת עִמְלָק
מִמְלָא. זְכוּרֹן וְשִׁים הַמְּכַנִּיעַ עִמְלָק. זְכוּרֹן וְהַשְּׁפַעָה שֶׁל מַעְלָה,
שֶׁל דַּעַת עֲלִיוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה בְּבְחִינַת בָּאֵר עֲנַן מִן וּמַטָּה, זְכוּרֹן
וְהַשְּׁפַעָה שֶׁל שְׁתִּיָּה וּמֵאֲכִלִים וּמְלַבּוֹשִׁים לְכַבוֹד שְׁבַת. וְחִידוּשֵׁי
תּוֹרָה עַל שׁוֹלְחַן שְׁבַת בְּשִׁפְעַת כְּפוֹל.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתִיב כִּי מַחָה אֲמַחָה, וְכָתִיב (דְּבָרִים
כֵּה) תִּמְחָה אֵת זְכוּרֹן עִמְלָק. אֵלֵא, אָמַר קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא,
אַתּוֹן מַחָה דִּיבְרָנָה לְתַתָּא, וְאַתָּא אֲמַחָה דִּיבְרָנָה לְעִילָא. –
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב כִּי מַחָה אֲמַחָה, מִשְׁמַע שֶׁהָ יִתְבַּרְךְ
הוּא זֶה שִׁימַחָה אֵת עִמְלָק, מַלְחָמָה לְהָ בְּעִמְלָק, וְכְּתוּב תִּמְחָה
אֵת זְכוּרֹן עִמְלָק, מִשְׁמַע שֶׁמַּחִיאוֹתוֹ מוֹטֵל עֲלֵינוּ. אֵלֵא אָמַר
הַקַּבָּ"ה, אַתֶּם מַחֹו זְכוּרֹנוֹ לְמַטָּה, שְׁתַּחֲזִי נְעוּרִים בְּפַקְחוֹת דַּעַת
שְׁלֵמָה וְדִיבוּר קְדוֹשׁ וּבְתַפִּילָה וְאַמוּנָה שְׁלֵמָה וְדֵאִית הַמְּבַטֵּלַת
עִמְלָק, וְאַנִּי אֲמַחָה אֵת זְכוּרֹנוֹ לְמַעְלָה מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לְנִצָּח
נִצְחִים לֹא יִשׁוּב עוֹד. בְּמַהֲרָה בִּימִינוֹ יִהְיֶה כְּסֵאוֹ שֶׁל הִ' יִתְבַּרְךְ
וְשִׁמוֹ שְׁלֵמִים, בְּזִכּוֹת מֹשֶׁה מוֹשִׁיָּה, הַנֶּךְ שׁוֹכֵב עִם אֲבוֹתֶיךָ וְקַם
בְּתַחִיָּה לְגוֹאֲלָנוּ בְּמַהֲרָה בִּימִינוֹ אָמֵן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטם להרב רבי אברהם בן רבי נחמן וצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמות רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם להחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקין ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

- א. בשבת נמשך עלינו הצדיק בחינת לחם משנה, חינו משנה תורה, ועלינו זה זכינו להחדש הדושיין דאורייתא בשבת על חד תרין, ושבת משפיע לכל העולמות ומשלח האורות לכל המדרגות, ומרפא רפואות הנפש ורפואות הגוף.
- ב. עלינו הארת שבת נתעורר העולם לתשובה מאהבה, ואז כל הפשירים שבור נתרפאים מהיפורים שפבלו מקדם, ונעשים מכבדים בעיני הבריות ונתפסים ונתכבדים בעיני כל. וכל אחד לפי פשרותו כן מקבל יפי והדר ונתגדל בן בעיני הבריות. ולפי הגדלה והכבוד שיש לו לפי פשרותו כנ"ל, כן יכול לקבל התחדשות התורה שהשפיע צדיק הדור ביום השבת:
- ג. הצדיק האמת הוא בחינת משה והוא כלול בשלשה אבות, והוא ממשוץ השלשה השפעות שהם בחינת באר וענן ומן, שהם בחינת אכילה ושתיה ומלבושים, והוא לוחם תמיד מלקומות ה', כי הוא לוחם כנגד קלפת עמלק שהוא פגם הברית שנמשך ממנו, והצדיק מכניע אותו ואת כל הצירים הרודפים אחר הלושי פח שב"ש ישראל, ומחזק אותם ומכניס אותם לעבודת השם יתברך, וממשיך אותם לבחינת תקון הברית.

תפילה על פי הלימוד

ועורנו מעתה לתקן כל זה, ותשמרנו ותצילנו מעתה מעון לשון הרע החמור מאד, ומכל מיני פגם הדבור, ונזכה לקדש את דבור פינו בכל מיני קדשות, ועלינו יזכה נזכה לקבל הארת שבת קדש מפקהו הדור האמתיים בשלמות. ותציל אותנו מכל מיני גאות ונבחות ונפשות הרוע, ותזכנו לענוה אמתיית בשלמות. ונזכה לחיים אמתיים, חיים וקדשה, ולרפואה שלמה בגוף ונפש, ולתשובה שלמה מאהבה הנמשך מקדשת שבת קדש. ותשפיענו מטובך ותזכנו למעם מעם קדשת שבת המתיחה את כל העולמות, באמור, טועמיה חיים זכו. ותשפיע עלינו חיים ארזים חיים טובים, חיים שיש בהם וראת שמים, חיים שזנכה בהם לסור מרע לגמרי. ולשוב בתשובה שלמה באמת. ולעבד אותך באמת וכלב שלם ובענוה אמתיית כל ימי חיינו אנהנו וזרענו מעתה ועד עולם, עד שזנכה לחיים נצחיים, ליום שפלו שבת ומנוחה לחיי העולמים, אמן נצח סלה ועד:

אחד ואחד לפי פשרותו כן יקבל יפי והדר ויתגדל בעיני הבריות, ועלינו יזכה יהיה נעשה אצלם כלי וציון לקבל בתוכם משנה תורה, הדושיין דאורייתא להחדש בשבת הדושי תורה ככפלים: ותרם עלינו ותעור לנו ברחמי הרבים, ותשמרני שלא נהיה נכשלים בגאות חס ושלום, ונזכה להרגיש שפלותינו בכל האברים תמיד, ותשפיע עלינו מאתך חכמה דעה בינה והשכל, באפן שנוכל להפיק דרכי הענוה באמת בלי שטויותם. וישקרים, עד שזנכה לענוה שלמה באמת לאמתו. ותושיענו ברחמי הרבים, ותשמר את פינו מלשון הרע ורכילות ומכל מיני דבורים פגומים, שלא יצא מתוך פינו שום דבור רע על שום בר ישראל שבעולם, ולא שום דבור פגום כלל: אלקי נצור לשוני מרע ושפתי מדבר מרמה, ותהיה בעורנו שלא יזיק לנו פגם הדבור והלשון הרע של בני העולם, שלא נהיה נלכדים בגאונם עלינו חטאת פיהם חס ושלום. ומעתה תעור לנו וכל ישראל שנהיה נשמרים מפגם הדבור, ונזכה כלנו לקדש את פינו תמיד בקדשה גדולה. ותשמרנו מגאות ונדלות, ותעלה את השכינה מגלותה אשר ירדה בגלות גדול עלינו פגם הגאון הקא עלינו עז לשון הרע חס ושלום. רחם עלינו למען שמוך

ויבן תזכנו ברחמי הרבים, להחדש הדושיין דאורייתא בשבת על חד תרין, הדושיין אמתיים וקדשה, הדושיין שיהיו לנחת ולרצון לפניך. ונזכה להשפיע לחם משנה ביום השבת שהוא משנה תורה. ותזכנו לשפיע בפולה, להמשיך שפע בפולה משנה תורה ביום השבת קדש, ועלינו קדשת שבת והיה נמשך השפיע לכל העולמות. ותעורנו ותושיענו לקבל שבת קדש בשמחה גדולה, ביראה ואהבה ובקדשה וטהרה גדולה, ולענג את השבת בכל מיני ענג. ועלינו קדשת שבת והיה נמשך רפואת הנפש ורפואת הגוף לנו וכל ישראל. ותרפאנו מכל מכאובינו ומכל תהלוואינו ותעלה רפואה שלמה לכל מכותינו (ובפרט ההחלה פלוני בן פלוני וכו'). א"ל נא רפא נא לנו, כי אתה ידעת את מכאובינו בגוף ונפש. רפאנו ה' ונרפא הושיענו ונשעיה פי תהלתנו אתה. ותמשיך עלינו עלינו קדשת שבת, הארת התשובה עלאה, ונזכה מהרה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת, ותזכנו לתשובה מאהבה כרצונך הטוב: ותמשיך הן וחסד והוד והדר ותפארת על כל כשרי הדור האמתיים, ותתן להם הן וחסד ורחמים בעיניך ובעיני כל רואם, ותרפאם מכל תהלוואיהם ומכל מכאוביהם, ויהיו מכבדים בעיני הבריות, וכל

לעילוי נשמות
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מרז תמו בת דוד והיבוכא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הקדוש אלישע יהונתן בן חגי. ה' יקום דמו
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הקדוש אליהו יעקב בן אבידע. ה' יקום דמו.
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.